

Arrest

nr. 167 961 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X
 3) X
 4) X
 5) X
 6) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die alle verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 26 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op 15 april 2009 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 4 november 2009 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.2. Op 14 december 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 19 juli 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 27 maart 2012 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing die op 26 april 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19.07.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor B., N. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 15.03.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze medische problematiek bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt; geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo."

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

*Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt er op gewezen dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, ten aanzien van de zes verzoekende partijen en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde, de vierde, de vijfde en de zesde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd van respectievelijk tien jaar, negen jaar, acht jaar en zes of zeven jaar niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en de tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, de vierde, de vijfde en de zesde verzoekende partij onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter, 51/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Het middel is onderbouwd als volgt:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :

“(...)”

1.1. Betreffende de beschikbaarheid van de medische zorgen

Dat, wat betreft de beschikbaarheid van de nodige zorgen de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd gezien zij er zich toe beperkt te verwijzen naar de conclusie van de arts-adviseur hieromtrent zonder te verwijzen naar de motieven van dit advies waarop men zich baseert om te komen tot de zogenaamde conclusie dat de zorgen zouden beschikbaar zijn ;

Dat Uw Raad al eerder heeft geoordeeld dat een advies van een Arts-Adviseur slechts een advies is en dat de tegenpartij op expliciete wijze de motivering van de Arts-adviseur moet opnemen in de bestreden beslissing om te laten blijken dat de beslissing hierop zou zijn gebaseerd (stuk 3 : RvV, n° 68 861 van 20 oktober 2011) ;

Dat het feit dat de Arts-geneesheer in het advies dat hij verschaft op gemotiveerde wijze tot de conclusie zou komen dat de eiseres zou kunnen reizen en/of dat de zorgen zouden beschikbaar zijn in Kosovo niet betekent dat de tegenpartij door een enkele verwijzing naar dit advies de bestreden beslissing op afdoende wijze zou hebben gemotiveerd ;

Dat de motivering van de conclusie dat de eiseres zou reizen en/of dat de behandeling beschikbaar zou zijn in Kosovo op uitdrukkelijke wijze moet worden hernomen in de bestreden beslissing zelf omdat anders niet kan worden vastgesteld op basis van welke motivering de tegenpartij tot die conclusie zou komen, gelet op het feit dat het advies van de Arts-Geneesheer slechts een advies is en niet de bestreden beslissing vervangt ;

Dat de bestreden beslissing één enkel deel van de motivering van het advies van de Arts-geneesheer uitdrukkelijk overneemt en letterlijk citeert, namelijk :

Vanuit medische standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze medische problematiek bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die en reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo;”

Dat moet worden vastgesteld dat dit citaat enkel de conclusie betreft van het advies van de Arts-geneesheer en dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze uitdrukkelijk aangeeft op basis van welke motivering er tot die conclusie wordt gekomen ;

Dat het kennelijk onvoldoende is dat de bestreden beslissing vaststelt dat de Arts-Geneesheer de medische gegevens heeft geëvalueerd en tot de hierboven geciteerde conclusie komt, omdat niet blijkt uit de bestreden beslissing welke delen van de motivering van het advies van de Arts-Geneesheer dan wel worden in aanmerking genomen om tot de conclusie te komen dat er mogelijkheid is tot reizen en dat de zorgen beschikbaar zouden zijn in Kosovo ;

Dat het advies van de Arts-Geneesheer slechts een advies is en dat het aan de tegenpartij is om de bestreden beslissing uitdrukkelijk te motiveren ; Dat door de opbouw van de bestreden beslissing die enkel één letterlijk citaat van het advies van de Arts-Geneesheer overneemt dat enkel de conclusie betreft van dit advies, er onduidelijkheid is over welke delen van de motivering van het advies door de tegenpartij worden in aanmerking genomen om te komen tot de bestreden beslissing ;

Dat dit een kennelijk gebrek aan formele motivering uitmaakt, in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen ;

1.2. Financiële toegankelijkheid

Dat de bestreden beslissing in ieder geval, in de motivering zelf niet op afdoende wijze de toegankelijkheid van de medische zorgen die nodig zijn voor de eiseres heeft beoordeeld en toegelicht ;

Dat indien het zo is dat er wel ziekenhuizen zullen bestaan in Kosovo die in een bepaalde mate medicijnen verstrekken aan personen met geestelijke gezondheidsproblemen en dat er psychiaters bestaan in Kosovo dan wordt er helemaal niet aangetoond met objectieve informatie in welke mate deze zorgen op praktische en financieel niveau voldoende toegankelijk zouden zijn ;

Er kan ook nog verwezen worden naar het rapport van OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés stuk 4)

Le système des Assurance maladie est inconnu au Kosovo.

D'une manière générale, on constate que les moyens diagnostiques sont fréquemment meilleurs que les possibilités thérapeutiques, ce qui signifie en clair: plus un traitement est long et compliqué, moins il est envisageable qu'il puisse être mené à bien au Kosovo

In het algemeen stelt dit rapport dat een ziekteverzekering ongekend is in Servië/Kosovo. Bovendien stelt het rapport dat er wel mogelijkheden zijn om diagnoses te stellen maar dat de behandeling van een ziekte te wensen overlaat. Hoe langer een behandeling dient te duren en hoe ingewikkelder zij is, hoe minder kans dat zij tot resultaten zal leiden in Servië/Kosovo.

In concreto wilt dit zeggen dat mevrouw B. (...) niet kan rekenen op de behandeling die zij nodig heeft

Le nombre de cabinets privés a beaucoup augmenté. D'une manière générale cependant, les prestations thérapeutiques ne sont pas plus diversifiées que dans les hôpitaux.... La double fonction exercée par de nombreux médecins, hospitalière le matin et privée l'après-midi a des effets pervers... les patients sont adressés aux cabinets. De cette façon les hôpitaux font office de recruteurs de clientèle. On sait bien entendu que les patients pauvres ou à faibles revenus sont particulièrement précarisés....

Dit rapport stelt letterlijk dat de dubbel hoedanigheid van geneesheren, enerzijds publiek anderzijds privaat perverse effecten heeft en men de burgers doorsluist naar de privé praktijken. Dit uit puur winstbejag. Dit zorgt ervoor dat vele gewone burgers van normale gezondheidszorgen verstoken blijven.

Les délais d'attente pour un examen ou un traitement dépendent du type de soins: traitement ambulatoire ou traitement stationnaire pour un trouble chronique, auquel cas les hôpitaux ont un réel problème de capacités qui engendrent des délais d'attente pouvant aller jusqu'à plusieurs mois. Pour les femmes, les traitements stationnaires ne sont possibles qu'à l'hôpital universitaire de Pristina avec 25 lits. Le prix des traitements et des médicaments sont un véritable obstacle à la mise en place d'un système de santé dont il devrait bénéficier l'ensemble de la population. Ils peuvent représenter la plus grande partie du budget mensuel d'une famille, voire même le dépasser.

Het rapport stelt duidelijk dat chronische ziektes niet of amper worden behandeld. Er heerst een "vuurtjes-blussen mentaliteit" en voorrang wordt gegeven aan dringende en ambulante verzorging. Langdurige behandelingen kunnen maanden op zich laten wachten. .

Bovendien zijn deze zorgen onbetaalbaar. Zij nemen het grootste deel van het maandelijks budget in beslag of overstijgen dit zelf. Voor iemand met chronische problemen die een constante opvolging nodig heeft en verplicht medicatie moet slikken is dit onmogelijk vol te houden.

De très nombreuses personnes souffrent aujourd'hui encore des traumatismes subis pendant la guerre. L'étude de 2006 montre également le danger de retraumatisation qu'encourent les Kosovares de retour chez eux, retours qui peuvent réactiver des souvenirs douloureux que la fuite dans des lieux plus sûrs avaient permis d'exorciser. Un soutien insuffisant, qu'il vienne de professionnels ou du réseau familial, peut avoir pour effet une répétition du traumatisme initial.

Het is duidelijk dat psychische stoornissen verergerd kunnen worden en dat de kans op behandeling ervan eerder beperkt, zo niet onbestaande is. Er dient te worden benadrukt dat eiser aan ernstige psychische problemen lijdt. Omwille van zijn gezondheid dient hij met andere woorden elke druk van buitenaf, elke stress situatie te vermijden. Een terugkeer naar Servië/Kosovo en een confrontatie met de problemen in het land van herkomst kan zijn gezondheid dan ook niet ten goede komen.

In de WHO Mental Health Atlas 2005 lezen we (stuk 5):

Mental health is a part of primary health care system. Actual treatment of severe mental disorders is available at the primary level. Mental health care is quite well integrated with the primary health care system, at least in larger cities that have mental health sections and developmental counseling units within municipal health centers (which represent the primary organizational form of the primary health care system). However, some parts of Serbia do not have such mental health care units within municipal health centres (mainly because of the lack of adequate personnel)

Geestelijke gezondheidszorgen behoren tot het primaire gezondheidszorgensysteem en vooral behandeling van ernstige mentale stoornissen is beschikbaar. Er zijn centra waar men zich kan laten behandelen, maar deze zijn niet overal aanwezig. De geografische toegankelijkheid van medische gezondheidszorgen is, met andere woorden, ontoereikend in het geval van cliënten.

Er zijn in Servië bovendien slechts 9 psychiatrische bedden per 10.000 mensen, daar waar dit cijfer in België op 22 bedden ligt, wat meer dan het dubbele is.

Uit dit rapport blijkt ook duidelijk hoe hard dit land steunt op externe hulp voor zijn geestelijke gezondheidszorgenprogramma.

Jane's Sentinel Country Risk Assessments, Demography Section, updated 23 oktober 2009 staat dat:

"Health and medical services were severely hit by the wars of the 1990s associated with the breakup of Yugoslavia and the subsequent conflict over Kosovo. ... The [health and] pharmaceutical industry has since recovered strongly, and most facilities have been modernized ...

"Corruption remains endemic in Serbia's health service, as in much of the region, hindering the provision of health care to the poorer - and therefore often more needy - sections of society.

"The health services remain heavily dependent on foreign aid. Since October 2000, the EU has donated a total of almost EUR70 million (USD 104 million) to support the health services in Serbia, notably through the delivery of large quantities of medicines and equipment.

"Assessments of physical infrastructure made by the European Agency for construction suggest that out of 1,656 buildings just 25 per cent were in good condition, while a further 27 per cent needed repairs, 16 per cent needed alteration, 25 per cent needed reconstruction, five per cent needed additional space built, and two per cent remained incomplete. Of equipment in health institutions, only 24 per cent was 10-years-old or less, while 27 per cent was more than 21-years-old. Related to this, 20 major hospitals were chosen by the Ministry of Health for repair, equipment and training. A rehabilitation plan was drawn up for each hospital, and the European Investment Bank is expected to provide EUR50 million (USD75 million). The programme began in November 2003.

Het gezondheidszorgensysteem heeft enorm te lijden gehad onder de burgeroorlog in de jaren '90 en de uiteenval van Joegoslavië en de afsplitsing van Kosovo. Er is sindsdien gewerkt aan een herstel. Maar slechts 25% van de medische infrastructuur is in goede staat !

Dit rapport stelt letterlijk dat corruptie welig tiert in de gezondheidszorgen waardoor armere mensen amper toegang hebben tot gezondheidszorgen. Dit rapport stelt ook letterlijk dat het gezondheidszorgenapparaat heel hard afhankelijk is van externe financiering en hulp.

Het rapport "Retourner en Kosovo — Informations sur le pays" van IOM van 1 december 2009 (stuk 6) stelt:

Actuellement, le système de soins de santé du Kosovo ne peut pas fournir de soins adéquats aux catégories de patients suivantes:

° cancer

° chirurgie cardiaque, y compris la pose de stimulateurs cardiaques, chirurgie intraoculaire (à l'intérieure de l'œil)

° maladie mentale grave et/ou chronique (il n'existe aucun établissement psychiatrique avec chambre d'isolement au Kosovo)

In Kosovo is het gewoonweg onmogelijk om behandeld te worden tegen kanker, er is geen hartchirurgie mogelijk en er is ook geen behandeling mogelijk voor ernstige mentale aandoeningen of chronische mentale aandoeningen.

Bovendien bevestigt dit rapport dat, als medicijnen beschikbaar zijn, ze duur kunnen zijn. De private apothekers hun prijzen kunnen immers sterk variëren.

Le système de santé publique du Kosovo est toujours en phase de reconstruction depuis la fin de la guerre. La réhabilitation du système de santé mentale est l'une des priorités du MdS. Toutefois, il est confronté à de nombreux défis : les spécialistes de la santé mentale sont peu nombreux, le système actuel de formation des professionnels est sous-développé, les établissements existants ont rarement accès au savoir-faire psychiatrique moderne, etc....

Het gezondheidszorgensysteem in Kosovo is nog steeds in heropbouw na de oorlog. De mentale gezondheidszorgen zijn nog steeds aan enorme vernieuwing toe: er zijn weinig gespecialiseerde personen, het huidige systeem van opleiding is onderontwikkeld, de huidige inrichtingen hebben amper toegang tot moderne kennis en wetenschap over psychiatrie.

La santé mentale au Kosovo fait encore face à de grosses difficultés. La population gravement traumatisée a des besoins considérables, mais le pays manque de professionnels qualifiés : 1 psychiatre pour 90.000 habitants, une spécialiste de la santé mentale pour 40.000 habitants, seulement 5 psychologues cliniciens et un petit nombre de travailleurs sociaux. Ce secteur a également été pénalisé (manque d'équipement) par la destruction des équipements médicaux lors du conflit de 1999.

Dat deze objectieve informatie toch zeer duidelijk stelt dat het erg is gesteld met de effectieve toegankelijkheid van in het bijzonder gespecialiseerde medische zorgen en dat de toepassing in de praktijk van de beleidsdoelstellingen van de Kosovaarse overheid nog veel te wensen overlaat gezien meer dan de helft van de bevolking nog steeds geen toegang heeft tot zelfs de basisgezondheidszorgen;

Dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze deze informatie in aanmerking heeft genomen en zich beperkt tot het opsommen van de doelstellingen van het beleid van de Kosovaarse overheid zonder de toepassing in de praktijk ervan na te gaan ;

1.3. Stopzetting van de behandeling

Dat tenslotte de eisers in hun aanvraag 9ter ook hebben aangehaald dat de behandeling die in België niet kan worden stopgezet omwille van de vertrouwensband die is gecreëerd tussen de eiseres en haar behandelende artsen en therapeut omdat het welslagen van de therapie ook gebaseerd is op die vertrouwensband ;

Dat bovendien eiseres slachtoffer was van seksueel geweld in haar land van herkomst, zodat een terugkeer steeds negatief is daar deze eiseres confronteerd met haar pijnlijk verleden.

Dat de bestreden beslissing helemaal nalaat om te antwoorden op dit argument en dus hieromtrent een formeel gebrek aan motivering vertoont ;

1.4. Toegang tot zorgen voor Roma's en discriminatie

Tegenpartij verwijst nogal gemakkelijk naar doelstelling van de overheid alsof medische zorgen beschikbaar zijn voor Roma's en alsof er geen discriminatie zou zijn.

Dat er echter kan verwezen worden naar een zeer nieuw rapport van Amnesty International (hierna: AI) over de situatie bij terugkeer van minderheidsgroepen naar Kosovo van september 2010 (<http://www.aivl.be/sites/default/files/bijlagen/Not%20weicome%20anywhere.pdf>).

De minderheidsgroepen (Roma, Ashkali, Egyptenaren en Serviërs) lopen bij gedwongen terugkeer een risico op vervolging, ernstige schade of feitelijke of juridische staatloosheid. Wanneer EU-landen en Zwitserland deze personen gedwongen doet terugkeren, schenden ze volgens AI het non refoulement-beginsel. De huidige omstandigheden voor deze minderheidsgroepen in Kosovo zijn namelijk niet goed genoeg en ondanks het vooropgestelde actieplan, worden er niet genoeg middelen voorzien door de Kosovaarse overheid om de terugkeerders te helpen.

Daarvoor verwijst AI onder andere naar de OSCE Mission in Kosovo (OSCE Mission in Kosovo, Implementation of the Strategy for Reintegration of Repatriated Persons in Kosovo's Municipalities, 2009, p. 8). Het actieplan bestaat wel degelijk. Echter, in verschillende gemeentes wordt dit gewoon niet uitgevoerd!

Daarom ook dat de Zweedse migratiedienst in juni 2009 suggereerde om Roma naar Servische enclaves, gesteund door de Servische overheid, te zenden omdat zij anders zouden worden gediscrimineerd en zij op deze manier meer kans maken op een duurzame terugkeer.

Enige assistentie bij terugkeer is ad hoc en inconsistent. AI haalt twee getuigen aan waarbij de ene gewoon de som van 350 EUR kreeg terwijl een andere financiële hulp kreeg en zes maanden huur betaald kreeg.

Zij verwijst daarvoor ook naar UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of individuals from Kosovo. Bepaalde groepen lopen bij terugkeer een specifiek risico op vervolging of ernstige schade in Kosovo, met inbegrip cumulatieve discriminatoire acties.

"Kosovo Serbs and Kosovo Albanians inhabiting areas where they are in the minority, and Kosovo Roma inhabiting any part of Kosovo, continue to face serious restrictions to their freedom of movement and the exercise of fundamental human rights, including serious societal and sometimes administrative discrimination that would limit in particular their ability to exercise their political, social and economic rights. Furthermore, there are reports of threats and physical violence perpetrated against these communities"

Serviërs en Albaniërs en Roma kennen serieuze belemmeringen op hun vrij verkeer en het uitoefenen van fundamentele mensenrechten waaronder grote discriminaties in de gemeenschap en op administratief vlak zodat zij hun politieke, sociale en economische rechten niet kunnen laten gelden. Er zijn bovendien rapporten van bedreigingen en geweld tegen deze minderheidsgemeenschappen!

Door discriminatie van onder andere de Roma is er voor deze groep een grotere kans op armoede en sociale uitsluiting na hun terugkeer. Discriminatie is te merken in de toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en onderwijs. Bovendien ondervinden ze moeilijkheden om identiteitsbewijzen en andere belangrijke documenten te verkrijgen waardoor het risico op staatloosheid dan weer stijgt. De kwaliteit van het onderwijs voor de Roma is slecht met als gevolg dat 3 op 4 kinderen stopt met school na hun terugkeer. Medicijnen en medische behandelingen zijn vaak niet beschikbaar of onbetaalbaar. Omwille van al deze redenen verlaat 50% van de gewongen terugkeerders het land dan ook kort na hun aankomst.

Daarvoor verwijst het AI in zijn hoofdstuk 5: Failure to ensure conditions for sustainable minority return and reintegration uitgebreid naar verschillende rapporten en bronnen waaronder het UNHCR. , par. 25).

Ook UNICEF wijst in juli 2010 op de problematische situatie van de integratie, en meer in het bijzonder naar deze van kinderen.

Voor die gebrekkige toegang tot gezondheidszorg kan bovendien ook verwezen worden naar een zeer recent rapport van Amnesty International van februari 2011 (stuk 7);

Dat de bestreden beslissing en het advies van de arts-attaché niet op afdoende wijze zijn gemotiveerd door zich te beperken tot de stelling dat als doelstelling in de gezondheidszorg in Kosovo werd gesteld dat discriminatie moet worden bestreden, dit terwijl verschillende objectieve rapporten aantonen dat vandaag de dag deze doelstelling absoluut niet is bereikt, integendeel ;

Dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan de realiteit en enkel verwijst naar de principes die in de theorie worden vooropgesteld zonder tegen te spreken dat deze in de realiteit helemaal niet worden gerealiseerd, zoals dit wel wordt aangetoond door de objectieve informatie hierboven aangegeven;

Dat de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering vertoont en een schending begaat van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid;"

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Aangezien verzoeker als enig middel de schending opwerpt van:

- een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering;*
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht;*
- artikel 3 EVRM;*
- de rechten van verdediging;*
- artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekers menen dat voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard. Verzoekers houden voor dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, doordat wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur. De bestreden beslissing zou niet voldoende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling hebben geëvalueerd. Verzoekers voeren nog aan dat de vertrouwensband tussen verzoekster en haar arts niet mag worden stopgezet en verwijzen tot slot naar de discriminatie van Roma's in Kosovo.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekers in de toelichting van het enig middel in gebreke blijven in te gaan op verschillende van de nochtans door hen opgeworpen schendingen, met name van artikel 3 EVRM en artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekers slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekers door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, RACE. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikels die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"(...)"

Uit de voormelde motivering blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie tot de bestreden beslissing is gekomen.

Deze overwegingen laten verzoekers toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001). " (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers hun aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Verzoekers leveren vooreerst kritiek op het feit dat de gemachtigde zich zou beperkt hebben tot een loutere verwijzing naar het advies van de arts-adviseur dd. 15.03.2012, betreffende de beschikbaarheid van de medische zorgen, zonder te verwijzen naar de motieven van dit advies. Verzoekers menen dat de motieven van de arts-adviseur integraal in de bestreden beslissing dienden te worden hernomen, omdat anders niet zou kunnen worden vastgesteld op welke basis de bestreden beslissing is genomen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers hun omstandige kritiek niet kan worden aangenomen. Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn gemotiveerd omwille van het enkele feit dat het advies van de arts-adviseur niet integraal werd overgenomen.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het advies van de arts-adviseur, dat bovendien in gesloten omslag in bijlage aan de bestreden beslissing werd gevoegd, zodat verzoekers niet dienstig kunnen voorhouden dat ze geen kennis zouden hebben van de motieven op grond waarvan de gemachtigde heeft besloten dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging ongegrond diende te worden verklaard.

"In het medisch verslag van de arts-adviseur wordt uitdrukkelijk gesproken over de medische problematiek van verzoeker, alvorens na te gaan of de nodige zorgen en behandeling beschikbaar zijn in Syrië. Het is niet noodzakelijk om deze informatie in extenso in de beslissing over te nemen. daar het advies integraal deel uitmaakt van het administratieve dossier, en er in de beslissing expliciet naar de conclusies verwezen wordt. " (R.v.V. nr. 73 632 van 20.01.2012)

"In casu blijkt dat bestreden beslissing verwijst naar het advies van de ambtenaar- geneesheer en dat dit advies ook gevoegd werd bij de bestreden beslissing ten tijde van de kennisgeving. zodat kan worden aangenomen dat dit advies integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. [...] Het administratief dossier blijft zijn waarde behouden voor de controle van de juistheid van de bekendgemaakte motieven. De deugdelijkheid van een motivering moet immers niet in abstracto beoordeeld worden maar wel in het licht van alle gegevens van het administratief dossier. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden de inhoud van de bestreden beslissing niet te kennen en niet in staat te zijn de inhoud te toetsen. " (R.v.V. nr. 69 499 van 28.10.2011)

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt om welke reden de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, met name omdat de aangehaalde medische problematiek niet kon worden weerhouden. Verzoekster kunnen niet ernstig beweren dat de inhoud van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn, terwijl de deugdelijkheid van de motieven kan getoetst worden in het licht van alle gegevens van het administratief dossier.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft de bestreden beslissing geenszins gebrekkig gemotiveerd door in belangrijke mate te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur.

Verzoekers menen voorts dat de toegankelijkheid van de medische zorgen in de bestreden beslissing onvoldoende zou zijn beoordeeld en toegelicht.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Uit het advies van de arts-attaché dd. 15.03.2012 blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd.

Uit het advies van de arts-attaché blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekers geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het feit dat de behandeling en opvolging beschikbaar én toegankelijk zijn in Kosovo.

Gelet op het feit dat de arts-attaché adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Kosovo, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde Van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-attaché te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekers betwisten dat een behandeling en opvolging in hun land van herkomst voorhanden zijn en hiervoor verwijzen naar algemene rapporten uit 2005, 2009 en 2010, merkt de verwerende partij op de arts-adviseur zich in het advies bij de bestreden beslissing uitdrukkelijke heeft beroepen op andere, specifieke en meer recente rapporten, zodat verzoekers hiermee geenszins aantonen dat er heden geen psychiatrische behandeling en opvolging door specialisten voorhanden zouden zijn.

Verzoekers tonen aan de hand van de door hen aangehaalde algemene verslagen niet aan dat de vaststellingen van de gemachtigde, welke gebaseerd zijn op recentere informatie, verkeerd zijn.

De verwerende partij merkt met betrekking tot de financiële toegankelijkheid van de medische behandelingen op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde, met verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur en verschillende rapporten, uitvoerig is ingegaan op de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen en dit zowel op het vlak van de vereiste medicatie als inzake de noodzakelijke opvolging door een specialist.

De algemene beschouwingen van verzoekers en de rapporten waarnaar zij verwijzen doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke situatie van verzoekers en daarbij niet op kennelijk onredelijke wijze tot de bevinding is gekomen dat de aanvraag ongegrond is.

Terwijl, in zoverre verzoekers met hun uiteenzetting trachten een nieuwe beoordeling van hun aanvraag om machtiging tot verblijf te verkrijgen, er moet worden op gewezen dat de rechter in vreemdelingenzaken optreedt als annulatierechter en een administratieve beslissing aan de wet toetst, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, is de Raad ook niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De gemachtigde heeft zich in zijn beslissing terecht gebaseerd op het advies van de arts- adviseur, en op de talrijke aangehaalde bronnen omtrent de situatie in Kosovo. Het loutere feit dat verzoekers beweren dat uit de door hen voorgelegde rapporten blijkt dat medische zorgen niet beschikbaar zouden zijn in Kosovo, kan uiteraard niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De beweringen van verzoekers als zouden de medische zorgen kwalitatief minder goed zijn, kunnen niet worden aangenomen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dienaangaande reeds dat het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De kritiek van verzoekers, onder verwijzing naar door hen geciteerde rapporten, neemt bovendien niet weg dat uit de vele arresten van het EHRM die in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (nr. 26565/05) worden aangehaald, blijkt dat zelfs een aanzienlijke kost van gezondheidszorg in het land van herkomst geen beletsel vormt voor een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling naar zijn land van herkomst. Verzoekers maken bovendien geenszins aannemelijk dat zijn niet de nodige financiële mogelijkheden hebben.

Verzoekers hun beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

Het loutere feit dat verzoekers ongestaafd beweren dat de behandeling in België niet kan worden stopgezet, omwille van de vertrouwensband met de behandelende therapeut, alsook dat een terugkeer naar Kosovo een pijnlijke confrontatie zou vormen met verzoeksters verleden, kan op generlei wijze afbreuk doen aan de gedegen overwegingen van de arts-adviseur en de gemachtigde.

Tot slot verwijzen verzoekers nog uitgebreid naar de voorgehouden discriminatie van Roma's in het land van herkomst. Dienaangaande verwijzen ze naar een rapport van Amnesty International.

De verwerende partij laat evenwel gelden dat de arts-adviseur in zijn advies dd. 15.03.2012 tevens uitdrukkelijk heeft gemotiveerd omtrent het feit dat de Roma-gemeenschap kwetsbaar is. De arts-adviseur maakte uitdrukkelijk gewag van het volgende:

"Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstreekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg."

Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd naar de gebeurlijke discriminatie van Roma's in Kosovo. Het loutere feit dat verzoekers voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding "nogal gemakkelijk naar de doelstellingen van de overheid verwijst doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing. Verzoekers blijven immers volkomen in gebreke om hun beschouwingen aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken, doch beperken zich tot de verwijzing naar algemene verslagen.

"In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk ingegaan op de betrachtingen van de Kosovaarse overheid waarvan gelijkheid voor de wet gelijke toegang tot haar instellingen en de volstreekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen uitmaken en dat de bescherming tegen discriminatie

expliciet wordt benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat en dat inclusiviteit en niet-discriminatie tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg behoren. Er wordt bijgevolg tegemoet gekomen aan hetgeen gesteld werd in het arrest van de Raad nr. 63 934. Door een loutere verwijzing naar het feit dat in de jaarrapporten van Amnesty International van 2010 en 2011 wordt gewezen op de discriminatie die in Servië en Kosovo aanwezig blijft jegens niet- Albanese minderheidsgroepen, onder meer wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, slagen verzoekers er niet in om aan te tonen dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. " (R.v.V. nr. 77 480 van 19 maart 2012)

De verwerende partij laat andermaal gelden dat de arts-adviseur en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun specifieke situatie de bestreden beslissing hebben genomen. Verzoekers slagen er met hun algemene beschouwingen niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Terwijl verzoeker zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet."(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en de rechten van verdediging door de bestreden beslissing geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde medische

elementen niet weerhouden konden worden zodat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” of dat de tweede verzoekster “lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”, waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 15 maart 2012. In dit medisch advies dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt omstandig toegelicht dat voor de psychische problematiek van de tweede verzoekster de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo, dat er geen sprake is van een “actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen” en dat uit de “voorgelegde medische getuigschriften (...) niet (blijkt) dat mantelzorg op dit ogenblik (nog steeds) strikt medisch vereist is”.

De verzoekende partijen stellen in het eerste onderdeel van het enig middel dat er een gebrek is aan formele motivering doordat de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de arts-adviseur. Zij menen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op expliciete wijze de motivering van het advies van de arts-adviseur in de bestreden beslissing dient op te nemen en dat een enkele verwijzing naar de conclusie van het advies van de arts-adviseur niet volstaat. Er wordt evenwel op gewezen dat aan de formele motiveringsplicht kan worden voldaan door een verwijzing naar een advies of voorstel, op voorwaarde dat de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen aan de rechtzoekende ter kennis is gebracht, dat dit advies zelf afdoende gemotiveerd is, dat het wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en dat er geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 24 oktober 2014, nr. 228.919, Lettani). Te dezen betwisten de verzoekende partijen niet dat het advies van de arts-adviseur van 15 maart 2012 samen met de bestreden beslissing aan hen werd overhandigd, zodat zij ook kennis hebben kunnen nemen van alle elementen waarop de arts-adviseur zich heeft gebaseerd om tot zijn advies te kunnen komen. Bovendien wordt dit advies, waarvan de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het niet afdoende gemotiveerd zou zijn, bijgevalen door de bestreden beslissing – waarin de conclusie van het advies integraal wordt opgenomen – en bevinden er zich geen andere, tegenstrijdige adviezen in het administratief dossier. Aldus is voldaan aan het bepaalde in de vernoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet door, zoals *in casu*, in de bestreden beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur van 15 maart 2012 en de conclusie van dit advies erin op te nemen.

In zoverre de verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel verwijzen naar het arrest nr. 68 861 van 20 oktober 2011 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu in de zaak waarnaar de verzoekende partijen verwijzen in de daar bestreden beslissing met betrekking tot de overweging dat de verzoekende partij kon reizen geen enkele verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer opgenomen was en er tevens op dat punt geen eigen motivering weergegeven was. Aldus laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing en van het advies van de arts-adviseur van 15 maart 2012, dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

4.3.3.1. Naar luid van artikel 9^{ter}, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door “(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De verzoekende partijen betogen in het tweede onderdeel van het enig middel dat de voor hen noodzakelijke medische zorgen in Kosovo onbetaalbaar en ontoegankelijk zijn. Zij verwijzen hierbij in hun verzoekschrift naar het verslag van Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (hierna: OSAR) van 2010 (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4) en voeren in het algemeen aan dat een ziekteverzekering ongekend is in Kosovo en in het bijzonder dat patiënten uit puur winstbejag worden doorgestuurd naar privépraktijken, dat langdurige behandelingen maanden op zich kunnen laten wachten en dat de zorgen onbetaalbaar zijn voor iemand met chronische problemen die een constante opvolging nodig heeft. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat de arts-adviseur in zijn medisch advies van 15 maart 2012 niet betwistte dat er in Kosovo geen publieke ziekteverzekering is, doch verduidelijkte dat de gezondheidszorg er geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget en dat voor de verzoekende partijen, indien zij er niet in zouden slagen een inkomen uit arbeid te verwerven, de zorgen en medicatie gratis zijn. Voorts wordt in het medisch advies van de arts-adviseur van 15 maart 2012, op basis van informatie uit 2011, overwogen dat in Kosovo wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen en dat de beschikbaarheid van de medicijnen van deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en dat de medicijnen gratis worden verschaft aan de personen die ze nodig hebben. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat op praktisch en financieel niveau de nodige medische zorgen voor hen niet toegankelijk zijn. Zij weerleggen de motieven van het medisch advies van de arts-adviseur van 15 maart 2012, wat dit aspect betreft, niet. Uit dit advies blijkt dat de arts-adviseur recentere informatie heeft geconsulteerd, dan de door de verzoekende partijen aangehaalde informatie. Aangezien de stukken waarop de verwerende partij zich baseert van recentere datum zijn, hecht de Raad meer belang aan deze stukken.

Wat de geografische toegankelijkheid van de zorgen betreft, verwijzen de verzoekende partijen naar het rapport “WHO Mental Health Atlas 2005” (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5). Zij houden voor dat de geografische toegankelijk van de nodige medische zorgen voor hen ontoereikend is. Uit het advies van de arts-adviseur van 15 maart 2012 blijkt evenwel dat de nodige medicatie beschikbaar is in Kosovo. Tevens wordt in dit advies, met verwijzing naar de MedCOI-datatbank en de website van het Kosovaars Ministerie van Volksgezondheid, gewezen op een lijst van gediplomeerde artsen in Kosovo en gesteld dat ook “(p)sychiatrie (ambulant en via hospitalisatie) (...) beschikbaar (zijn) in Kosovo”. De verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat het voor hen onmogelijk zou zijn om zich in Kosovo te begeven naar een arts of een ziekenhuis of zich desnoods in de buurt van een ziekenhuis te vestigen. Hun betoog over het aantal psychiatrische bedden per 10.000 mensen in Servië, doet hieraan geen afbreuk, nu de situatie in Kosovo diende te worden onderzocht.

De verzoekende partijen voeren verder aan dat er veel corruptie is, dat de medische infrastructuur te lijden had onder de oorlog en dat de gezondheidszorg nog sterk afhankelijk is van buitenlandse hulp. Zij citeren hierbij uit de “Jane’s Sentinel Country Risk Assessments, Demography Section”. Zij tonen met een dergelijke verwijzing naar een algemeen rapport, zonder dit *in concreto* toe te passen op hun eigen situatie, evenwel niet aan dat zij in Kosovo geen toegang zouden hebben tot de voor hen noodzakelijke medicatie en psychiatrische hulp, waarvan de beschikbaarheid luidens het advies van de arts-adviseur gegarandeerd zou zijn door de regering.

Waar de verzoekende partijen, met verwijzing naar het rapport “Retourner en Kosovo – Informations sur le pays” van 1 december 2009, aanvoeren dat er in Kosovo voor ernstige psychische problemen geen adequate behandeling voorhanden is, er geen psychiatrische voorzieningen met isoleercel aanwezig zouden zijn, behandelingen er duur zijn, er een tekort is aan gekwalificeerde specialisten en het gezondheidssysteem nog steeds in opbouw is na de oorlog, wordt er op gewezen dat artikel 9^{ter} van de

Vreemdelingenwet vereist dat de vreemdeling, opdat hij gemachtigd zou worden voor een verblijf, op zodanige wijze *“lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*, wat niet inhoudt dat de betrokken vreemdeling gemachtigd dient te worden voor een verblijf wanneer er in zijn land van herkomst geen evenwaardige behandeling voor zijn aandoening aanwezig is als de behandeling die hem in België kan worden geboden. Bovendien blijkt uit het advies van de arts-adviseur van 15 maart 2012, waarbij gebruik werd gemaakt van informatie uit de MedCOI-databank van 5 januari 2012 en die dus recenter is dan het rapport waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, dat de nodige medicatie en de nodige psychiatrische zorgen wel degelijk beschikbaar zijn in Kosovo. De verzoekende partijen hebben trouwens nooit aangegeven nood te hebben aan een psychiatrische voorziening met isoleercel.

De vaststelling dat een adequate behandeling beschikbaar is, volstaat in het kader van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet. In het kader van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet dient niet te worden gegarandeerd dat een adequate behandeling voldoende beschikbaar is, noch moet worden gegarandeerd dat de adequate behandeling in het land van herkomst even (gemakkelijk) beschikbaar is of van een zelfde of vergelijkbaar kwaliteitsniveau is als in België.

De verzoekende partijen wijzen er in een derde middelonderdeel nog op dat hun behandeling in België niet kan worden stopgezet omwille van de vertrouwensband die is gecreëerd tussen de tweede verzoekster en haar behandelende artsen en therapeut. Zij tonen evenwel niet aan dat in Kosovo geen gelijkaardige vertrouwensband met de behandelende artsen en therapeuten zou kunnen worden opgebouwd. De persoonlijke voorkeur voor een welbepaalde arts houdt in ieder geval geen verband met een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

Voorts voeren de verzoekende partijen aan dat een terugkeer naar Kosovo een confrontatie met een pijnlijk verleden van seksueel geweld inhoudt. Met deze uiteenzetting tonen zij echter niet aan dat de arts-adviseur verkeerdelijk stelde dat er geen *“sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen”* of dat zij in het land van herkomst niet zouden kunnen beschikken of toegang hebben tot een adequate behandeling voor hun medische problemen. Het gegeven dat België voor de verzoekende partijen eventueel een meer geschikt land is om hun medische problemen te laten behandelen en een verblijf in hun land van herkomst hun gezondheidstoestand kan beïnvloeden, houdt niet in dat zij in hun land van herkomst geen adequate behandeling kunnen krijgen waardoor wordt voorkomen dat zij in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomen.

In het vierde middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat de arts-adviseur nogal gemakkelijk verwijst naar de doelstellingen van de Kosovaarse overheid en doet alsof er geen discriminatie voor Roma zou zijn. Tevens menen zij dat zij omwille van discriminatie vanwege hun Romorigine verstoken zullen blijven van de nodige medische zorgen in hun land van herkomst, waarbij zij verwijzen naar een artikel van Amnesty International van september 2010.

In de bestreden beslissing wordt inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen eerst uitgebreid gemotiveerd op basis van informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Er wordt uitdrukkelijk op gewezen dat indien de verzoekende partijen en hun nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zij via andere wegen – personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand kunnen genieten van gratis zorg en medicatie – van de nodige zorg verzekerd zullen zijn.

Vervolgens wordt er in het bijzonder ingegaan op de toestand van de Roma inzake de toegang tot de gezondheidszorg:

“Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de “Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015” duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg.”

In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk ingegaan op de betrachtingen van de Kosovaarse overheid waarvan gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen uitmaken en dat de bescherming tegen discriminatie expliciet wordt benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat en dat inclusiviteit en niet-discriminatie tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg behoren. De verzoekende partijen kunnen zich bijgevolg niet beperken tot de verwijzing naar een artikel van Amnesty International van 2010 waaruit blijkt dat er sprake is van discriminatie om voor te houden dat zij, ondanks de inspanningen van de Kosovaarse overheid, persoonlijk het slachtoffer zullen zijn van discriminatie op het vlak van toegang tot de gezondheidszorg.

Een schending van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Aangezien uit het bovenstaande blijkt dat geen schending van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond en aangezien de toepassingsvoorwaarden van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632), tonen de verzoekende partijen *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. Bovendien wordt met de thans bestreden beslissing enkel uitspraak gedaan over de aanvraag om een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet. Vermits met de bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN